

jakub Hoza

vykopat hroby

**KNIHY JAKUBA HOZY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Strašák

Vykopat hroby
Do pekla a zpět
Projít ohněm
Spálená země

Solar

Bez návratu

Špajzky & stejky

U Hlavy mantichory

Nathaniel Darnsworn

Jako sama smrt
Divadlo mrtvých
Sochaři masa

Připravujeme

Okovy osudu

jakub Hoza

vykopat hroby

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2026

Cover Illustration © Dominik Broniek, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-194-9 (pdf)

Věnováno Viktoru Vejvodovi, který mi na tréninzích karate představil nejen svět bojových umění, ale také jateční sci-fi Jiřího Kulhánka. Díky za obojí, sensei.

proLog

Rok 2015, podzim, Praha

V uličce ležely nánosy napadaného listí, které sem vítr nafoukal bůhví odkud.

Ve vzduchu byla cítit voda a hnijící odpadky. Sem by popeláři zamířili jen s ozbrojeným doprovodem nebo v pancéřovaném autě s balistickou ochranou třídy tři nebo vyšší a drátěným pletivem na oknech.

Lampy veřejného osvětlení svítily všehovšudy dvě ze šesti. Zbylé už dávno někdo vymlátil. Já jsem bohužel začínal mít docela dobrou představu kdo.

Měl jsem z toho hodně špatný pocit a taky jsem to řekl.

„Mně se to vůbec nelíbí, pane Podroužku.“

Pleš na kulaté hlavě mého společníka v údržbářské kombinéze s logem Pražských rozvodů se zablýskla, když se ke mně otočil. Na můj vkus měl trochu moc bezstarostný úsměv.

„Už je to jenom kousek. Uděláme tenhle uzel a pro dnešek padla.“

Byly dvě hodiny v noci a zapadlá ulička v Libni byla ponořená do temnoty a ticha. V oknech domů se nesvítilo, ani pes nezaštěkal. Tomu, který by se toho odvážil, by nejspíš místní promptně navlékli česneková kařata.

Pak tu byla ještě graffiti. Dominovalo áčko v kruhu. Neodpřisáhl bych to, ale přišlo mi, že některá byla na zdi na namalována krví.

„Pane Podroužku, myslím, že bychom odtud měli co nejrychleji vypadnout,“ vymáčkl jsem ze sebe přiškrčeně.

„Ale prosím tě! Už jsme přece nějakou tu nesnáz zažili, ne?“

To sice ano, ale pořád platilo přísloví: „Žižkovu a Libni zdaleka se vyhni!“

A to se tahle brigáda původně jevila jako výborný nápad. Kontroly a revize rozvodů se prováděly v noci, aby nedocházelo k narušení dopravy, případně k přejetí pracovníka tramvají. Nebo k obojímu.

Na některá místa se však technikům samotným nechtělo. Problém mohl být třeba jen s ožraly táhnoucími po zavíračce z hospody. Z toho důvodu správa nabírala brigádníky v klubech zabývajících se tréninkem bojových umění. Pár lidí na to kývlo a já jsem (neprozřetelně) byl jedním z nich.

Zatím jsme vždycky narazili spíš na drobnější obtíže. Venku na ulici to zpravidla proběhlo v pohodě. Horší to bylo v rozvodnách v suterénech a sklepech domů.

Takhle jsme zavítali do jednoho klubu na Žižkově, schovaného v činžáku. Měl nás varovat už modrý sametový koberec na schodech. Když jsme vešli do klubu samotného, oběma nám spadly čelisti. Jako bychom se ocitli v *Modré ústřici z Policejní akademie*. Tolik černé kůže, cvočků, řetězů a kožených čepic s naleštěným ocelovým kšiletem (a holých naleštěných zadků) jsem neviděl ani v železářství.

Naštěstí se tehdy ukázalo, že pan Podroužek je starý mazák. Hned zavelel: „Zadkama k sobě!“ a šlo se.

O chlup horší bylo, když jsme vlezli do účtárny bulharské mafie. Upřená pozornost sedmi pistolí dost často člověku fatálně zkazí den.

Když jsme ale vysvětlili, že nejsme štára, jen hledáme rozvaděč, ti předtím tak vážní pánové hned schovali zbraně. Místo nich vytáhli milé úsměvy a jihoslovanskou pohostinnost. Odcházel jsem nejen s hotovou revizí, ale i náručí domácích oslích klobás.

Zatím nejhorší incident byl nezáměrný vpád do skinheadské hospody, odkud nás doslova vykopali. Musel jsem chránit Podroužka, takže mi nezbylo než v ústupu krýt kopy místního kápa, který si na mně zřejmě hodlal vyzkoušet celý svůj repertoár. Měl široký záběr a kanady, takže já jsem pro změnu měl další den předloktí samou modřinu.

Navíc hodně vydržel, tlačil mě před sebou snad sto metrů. Nakonec, když už se musel vydýchat, uznale pokýval hlavou a ukázal mi zdvižený palec.

Problém byl částečně v tom, že jsem vysoký sotva průměrně, svaly se mi pod bundou nijak zvlášť neboulí a ksicht mám taky vcelku pohledný. V zásadě nejsem vhodný materiál na gorilu zastrašovacího typu.

Tohle ale vypadalo hůř než všechno předtím.

„Pane Podroužku, kde že je ten uzel?“ zeptal jsem se.

Na ulici začaly houstnout hromady odpadků. Možná tu někde mají hnízdo.

Technik znovu koukl na displej tabletu. Ukázal před sebe do uličky.

„Šedesát metrů před námi by se měly v bloku nacházet dveře a za nimi schody do obslužných místností. Kromě rozvaděče by tam měl vést teplovod a plyn.“

„Jasně.“

To jsem spíš zamumlal. Nejsem strašpytel, ale tohle mi silně připomínalo veselé filmy jako *Útěk z New Yorku*.

Přes celé jedno patro domu po levé ruce byl nastříkaný obrovský nápis:

SMRT STÁTU!!!

Tři vykřičníky svědčily o duševním stavu pisatele.

Tohle by mohl být děsný průser, protože anarchisti byli ti poslední, na které bych rád narazil. Snad i drogové kartely jsou příčetnější. Poté co byli anarchisti v čele s Antifou prohlášeni za psance, neměli co ztratit a přešli na čirý teror. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

Všichni anarchisti samozřejmě nebyli agresivní pošahaní magoři, jenže s těmi normálními se radikálové vypořádali jako s prvními. Kapitalistické svině (tedy všichni ostatní) přišly na řadu až později.

Snad to sfoukneme dřív, než si nás někdo z nich všimne.

K nenápadným plechovým dveřím nalakovaným nahnědo jsme se dostali bez obtíží. Začal jsem doufat, že to třeba vyjde.

Podroužek, o kterém jsem uvažoval jako VIPákovi, protože jsem vlastně byl jeho bodyguard, vytáhl obří svazek klíčů. Celou dobu mě fascinovalo, jak se v tom vyzná. Mít tu věc na řetěze, dala by se využít jako řemdih.

„Je otevřeno,“ poznamenal překvapeně.

„Pane Podroužku, počkejte!“ sykl jsem.

„Musíme to prověřit.“

Než jsem mohl udělat cokoliv dalšího, otevřel dveře a začal sestupovat po schodech.

Zatnul jsem zuby a spěchal za ním. Všiml jsem si totiž, že je uvnitř rozsvíceno.

Schody vedly do rozlehlejší haly, než jsem čekal. Podél stěn se táhly svazky kabelů, modré plynové trubky a také teplovodní. Proto bylo v místnosti teplo a proto si tu místní buňka zřídila základnu.

U bedny s několika lahvemi bez etiket, zato s čirou tekutinou, která určitě nebyla voda, seděli tři z nich.

Křiváky dozdobené řetězy, chromovanými pyramidami a nastříkané různobarevným lakem. Natužené hřebeny většinou v červené.

Z pelechů na podlaze se ven hrabali další čtyři. Uvědomil jsem si, že někteří z nich jsou vlastně ženy, ale nebylo to důležité. Vypadaly úplně stejně nasraně jako muži.

„Fízlové zkurvený!“ zavrčel jeden z nich.

Pan Podroužek zamával rukama.

„My nejsme policajti, jenom technici,“ ohradil se.

Vedle něj se o stěnu rozprskla vržená lahev.

„Jste zasranej stát!“

„Ale já...“

Popadl jsem ho a otočil ke schodům.

„Utíkejte! Hned!“

Další vržená lahev mě zasáhla mezi lopatky. Přestože byla prázdná, pořád to byla pořádná šleha. Navíc jsem ji jako pravý osobní strážce (blbec) koupil místo něho.

Hnaný adrenalinem bych po schodech vyletěl, nebýt brzdy přede mnou. Podroužek navíc ještě zakopl a rozplácl se jak dlouhý, tak široký. Nahoru jsem ho vyvlekl za límec bundy. Jen stěží jsem se držel, aby to nebylo v zubech.

Dovlekl jsem ho doprostřed ulice. Sice se mi snažil pomoci, ale v podstatě jen nekoordinovaně mlátil rukama a nohama. V odpadcích jsme vyryvali brázdu jako ledoborec v Antarktidě.

Už to vypadalo, že se pan Podroužek postaví, a tak jsem jeho límec pustil. Spadl zpátky na zadek. Z úst mu tekla krev. Nejspíš si při pádu na schodech vyrazil zuby.

„Huhlav!“ zaprotestoval.

Spletl jsem se, rovnou si přerazil čelist.

To byl ovšem náš nejmenší problém. Pustil jsem ho, protože nám čtyři další kokrhelové odřízli obě strany ulice. V té chvíli se ze dveří vynořili zbylí účastníci zájezdu. Takže už jsme byli všichni.

„Zkurvený systémáci!“ zaječela nejagresivnější z postav.

Odhadoval jsem, že je ženského pohlaví. I když těžko říct, s čím se ta osoba sexuálně identifikovala. Taky to mohla být tramvaj.

„Já jsem student! Jsem tady jenom na brigádě, do prdele!“ zkusil jsem je přivést k rozumu.

Ukázal jsem na Podroužka, který se pořád pokoušel zvednout.

„A tenhle je, sakra, ta poslední lopata. Proletariát, hergot!“

„Jste zasaní špiclové a posluhovači systému.“

To promluvil rozložitý chlápek vedle ječandy.

V ten okamžik mi došlo, že je tahle konverzace úplně k ničemu, jak by řekl Han Solo.

Kápo byl na rozdíl od ostatních úplně klidný. Měl zlé oči a v nich vraždu.

„Jste fízlové v přestrojení, co měli za úkol odhalit základnu Revoluční fronty A.“

O těch jsem už slyšel. Nejpodřadnější sorta teroristů. Zatím se jim nepodařil žádný větší mediální zářez.

Che Guevarovi se v ruce objevil nůž jako kráva. Asi se ten zářez chystal udělat na nás.

Byli tak sehraní, že to snad museli nacvičovat. Zbytku kruhu se také v rukou objevily zbraně. Baseballová pálka, nůž, řetěz, ocelová trubka.

Naštěstí žádná pistole. Možná nechtěli budit střelbou pozornost, nebo prostě bouchačky neměli. Zlej stát poslední dobou jejich vlastnictví omezoval fakt tvrdě a bral ho jako osobní urážku.

Levačkou jsem sáhl pod bundu za záda a nahmátl rukojeť prvního nože.

Něco se mihlo, křuplo to a Podroužek padl na záda. Vržená dlažební kostka klepla o asfalt.

Můj faktický šéf naposledy zaklepal podpatky bot a znehybněl. Teď už mu z rozbité hlavy netekla jen krev, ale i mozek.

Ječanda pozvedla další cihlu.

Kde je sakra bere?!

Měla znepokojivě pevnou ruku a přesnou mušku.

„Fakt jsem jenom student,“ zopakoval jsem pro dementy.

„Chcípni, intouši!“ zaječela.

To už bylo osobní.

„Tak jo,“ řekl jsem tiše.

Dlažební kostka svištěla, ale já v ten okamžik taky.

Sprintoval jsem ke dvojce, která blokovala cestu, po níž jsme sem přišli.

Ječanda zaječela zklamáním.

Svalnatý týpek chtěl využít delší dosah a pokusil se mi rozčís-nout lebku železnou trubkou.

Načasování úderu měl fajnové, jenže já na poslední chvíli odskočil doleva, k jeho partákovi.

Trubka narazila na povrch silnice a rozvíbrovala se tak, že ji její uživatel sotva udržel v rukou.

Bylo to skoro jako z kresleného filmu.

Druhý pán na holení byl tak pohotový, že v napřažené ruce nabízel dárek na uvítanou. Bohužel zapomněl, že nože se zásadně podávají rukojetí napřed, takže jsem musel odmítnout.

Uhnul jsem stranou a zároveň blokoval levačkou jeho ruku.

Dýku, kterou jsem držel reverzně v pravačce, neměl šanci vidět. Všiml si jí, až když se mu zabodla mezi žebra. Moc místa k náprahu jsem nenašel, ale hrot byl ostrý jako jehla.

Neměl jsem čas čekat, co na to řekne, tak jsem čepel z jeho hrudního koše okamžitě zase vytrhl a pro sichr ho bodl ještě do krku. Jestli si chystal nějaká poslední slova, definitivně propásl příležitost. Místo toho promptně zaujal pozici ležmo.

Jeden dole (kde vesele krvácel), ale zbývalo pořád dost pánů, dam a genderově neurčených na holení. A to tak, že hned po ruce.

Vibrátor se mezitím stabilizoval a rozmachoval jako pákář k druhému pokusu o odpal na homerun.

Pod tentokrát horizontálním máchnutím jsem se sehnul. Hned jak trubka prolétla nade mnou, jsem ho bodl do podpaží.

Přestože mu z křiváku po vytažení čepele stříkala krev snad metr daleko, vůbec si toho nevšiml. Rozmáchl se po mně z druhé strany. Jeho paži jsem nastavil do cesty hrot dýky. Čepel zaskřípala o kost, ale šla celá skrz.

Zase nic. Podle všeho ho jen našťvalo, že jsem zastavil jeho útok. Vedlejších účinků v oblasti pouštění žilou si nevšiml.

Já snad narazil na zasnranýho berserka.

Pořád zůstal napíchnutý na dýce, takže jsme byli spojeni víc než jen poutem přátelství.

Trochu nekoordinovaně sebou škubal, tak to bylo zase na mně.

Zabral jsem, vytáhl čepel ze svalu a vzápětí mu ji vrazil do oka. To už snad nepřehlédne.

Nejprve to křuplo v lebce. Čepel zajela uspokojivě hluboko.

Vzápětí to křuplo v dýce a mně zůstala v ruce jen rukojeť. Myslel jsem, že speciální tvrzený plast vydrží víc.

Na berserka chocholouše to ovšem stačilo.

„Hrumulf?!“ prohlásil zmateně a padl na tvář.

Zbytek zlomené čepele zajel s nechutným mlasknutím hluboko do hlavy. Z toho zvuku mi zatrnulo.

No to je dost. Když už tady kmitám jako fretka, ať to má nějaké výsledky.

Švihnutí řetězu jsem uhnul spíš podvědomě. Jen těsně minul jak mě, tak čerstvého nebožtíka.

Žádná úcta k mrtvým soudruhům.

Překulil jsem se a tím se svištícím železným okům vyhnul znovu.

Skončil jsem v podřepu. Kolem bylo na můj vkus trochu moc nohou. Tak dlouho jsem se crcal s tím nezmarem, že ostatní z úderky měli dost času stáhnout se kolem mě jako smečka psů.

Stehno nejbližší nohy jsem rozřízl čepelí nože, který jsem vytáhl předtím, než jsem se překulil. Zajela pěkně hluboko.

Zatímco čerstvá dávka krve zkrápěla ztuhlý ropný derivát, rychle jsem se zvedl z podřepu.

Shora ke mně spěchala další trubka. Oni snad vykradli instalérské potřeby.

Nezastavil jsem trubku jako takovou, ale ruku, která ji řídila. Navíc ostřím.

Chlápek měl páru a já zase nůž nabroušený jako břitvu. Trefil jsem se přesně na zápěstí.

Ruka svírající trubku zůstala viset jenom na proužku kůže.

Zaječel, zamával zmateně paží a osprchoval mě červenou. Jeho ruka už toho nejspíš měla dost, protože i s trubkou odlétla do dále.

Ostrým bodnutím bolesti na levé straně žeber se mi připomněl řetězák. Chytil jsem jeho zbraň levačkou dřív, než mi ji mohl stáhnout. Takovou pohotovostí jsem trochu překvapil i sám sebe.

Přitáhl jsem si ho a pak už to šlo fofrem. Bodl jsem ho do podbřišku, podpaží a nakonec zespoda pod čelist.

Vzhledem k tomu, že mi pravděpodobně zlomil pár žeber, jsem to nepovažoval za přehnanou reakci.

Použil jsem zaseknutý nůž jako páku, chlapa otočil a pak z něj udělal štít.

Ječavka ho flákla dlažební kostkou do hlavy takovou silou, že mu ji zarazila přes zátylek do půlky hlavy.

Co to pořád má s těma kostkama?!

Zaječela vzteky.

Nůž jsem vytrhl ven, protože se to zase zahustilo. O pevnost čepele jsem strach neměl, tenhle byl z poctivé oceli.

Kokrhela, který se mi s bejsbolovou pokoušel vpadnout do zad, jsem kopem patou vzad trefil přesně na prostředek hrudní kosti. Společně se žebry uspokojivě zapraskala.

Cápka kop zvedl do vzduchu. O dva metry dál dopadl na záda. Buďto trpěl na propadlý hrudník, nebo to byla ještě větší šlupka, než jsem si původně myslel.

Záblesk koutkem oka. Uhnul jsem blýskavému oblouku. Kápo na mě šel s kudlou, za kterou by se nemusel stydět ani Krokodýl Dundee.

Možná si něco kompenzuje.

Další sek dlouhé čepele jsem blokoval levačkou. Můj pokus o bodnutí do krku také odrazil volnou rukou.

Pokusil se mě seknout přes břicho. O kousek jsem se stáhl, ale jakmile mi široká čepel prosvištěla těsně kolem pupíku, natáhl jsem se a bodl ho do ramene ruky s nožem.

Nůž cinkl o asfalt.

Na ječavku se stačilo jen podívat. Připravená dlažební kostka jí vypadla z ruky. Zároveň na zem s těžkým nárazem dopadla bleďemodrá kabela. V tom okamžiku jsem si všiml, že jsem ze střetu s kápem nevyšel bez šrámu. Nebo alespoň moje bunda ne.

„To si snad děláte prdel! Tohle je pravá vepřovice!“ zavrčel jsem. S hrůzou v očích začala couvat.

Kolem mě se to sympaticky uvolnilo. Ten s prokopnutým hrudníkem se přestal hýbat (a chrčel). Che klečel na kolenou a svíral si rameno. Zpod jeho ruky vytékal pořádný proud krve. Musel jsem trefit nějakou artérii, i když přiznávám, že jen náhodou. Další pořezaný a bezruký už jen z posledních sil krváceli.

Jedna věc mi pořád nešla z hlavy. Nohou jsem převrátil kabelku, šlo to ztěžka. Ze zavazadla se vysypaly dlažební kostky.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Ona si opravdu nosila kameny v kabele.

No a právě teď bez zbytečné zátěže zdrhala.

Sebral jsem jednu z jejích kostek a s rozmachem švihl paží jako při házené. Kostka překonala deset metrů během mrknutí oka. Trefil jsem tu čůzu přímo na spodek lebky.

K zemi padla přesně jako ve starých válečných filmech. Nic efektního, ale tak nějak hned víte, že je to definitivní.

Přišlo mi, že je v tom jistá poetická spravedlnost.

Zbýval dořešit vůdce buňky. Když jsem k němu vykročil, snažil se po zádech odplazit, ale moc mu to nešlo, asi ztratil příliš mnoho krve.

Poklekl jsem vedle něj. Chytil mě zakrvácenou rukou za bundu. Něco mi říkal, ale přes hučení krve v uších jsem ho neslyšel.

Jedním rychlým tahem jsem mu prořízl krk. Umřel prakticky vzápětí. Nejspíš už mu mnoho červené v žilách stejně nezbývalo.

Otočil jsem se a udělal pět kroků. Potom jsem se zastavil. Netušil jsem, kam jdu, a kromě toho jsem málem zakopl o další tělo. Vážně jich kolem bylo docela dost.

Připadal jsem si divně zmatený, musel jsem si sednout. Obrubník mi jako jediný z okolí připadal dostatečně blízko, a tak jsem k němu přešel a posadil se.

Myšlení se mi srovnalo. Byl jsem jenom vyčerpaný. Příliš mnoho energie vydané v příliš krátkém čase.

První myšlenka: To byl ale mazec!

Druhá: Co jsem to, kurva, udělal?!

Třetí: Vlastně mi to vůbec nevadí.

Přišlo mi to trochu divné. První lidi, které jsem zabil, a emočně mě to zasáhlo asi tak, jako bych vynesl odpadky.

Vytáhl jsem telefon. Zjistil jsem, že se mi třesou ruce. No jasně, odliv adrenalinu.

„To si snad děláte srandu.“

Po displeji se rozpínala síť prasklin, která sice vkusně doplňovala tapetu se Spidermanem, ale hodně znesnadňovala ovládání telefonu. Zázrak, že vůbec fungoval. Nouzovou linku se mi povedlo vytočit až na třetí pokus.

„Dobrý den, chtěl bych nahlásit napadení při inspekci rozvodů. Pošlete, prosím, pomoc.“

„To napadení stále probíhá?“

Dispečerka nezněla ani trochu znepokojeně, ale aspoň neztrácela čas tím, že by ze mě páčila jméno.

„Vlastně už skončilo,“ připustil jsem.

Možná jsem měl nestoudně lhát.

„Jak se jmenujete?“

To by neměl být problém. Pobitá partička byla považována za lovnou zvěř.

„Ctirad Záhorský.“

„Vy jste revizní technik Pražských rozvodů?“ ozvalo se za chvíli. Nejspíš mě hledala v databázi.

„Jsem brigádník.“

„Můžete mi dát k telefonu revizního technika?“

„To bych nemohl. Je mrtvý.“

„Jste si jistý? Měl byste mu poskytnout první pomoc!“

V duchu jsem si povzdechl. Vážně jsem měl lhát.

„Když má někdo v lebce jen půlku mozku, umělé dýchání nebo nepřímá masáž srdce mi přijdou dost zbytečné,“ ucedil jsem.

„Aha. Kdo vás napadl?“

Jak to ten debil vlastně říkal? Už vím.

„Revoluční fronta A.“

Na druhé straně jsem uslyšel vyděšené polknutí. Borci asi byli větší šajby, než jsem si myslel.

„Kde jste?“

„V Libni.“

To bylo slabý, ale vážně netuším, jak se tahle ulice jmenuje. Cedula jsem neviděl ani na jejím začátku. Nejspíš už dávno skončily ve sběru.

„Musíte mi říct, jaká je to ulice!“ naléhala operátorka.

„Moment.“

Pokoušet se probít do tabletu po panu Podroužkovi nemělo smysl. I kdyby všechno přežil, byl pod heslem.

Ach jo. Nezbyvalo než se zvednout a dojít k nejbližší lampě veřejného osvětlení. Vzhledem k tomu, že nesvítila, musel jsem si posvítit displejem mobilu.

Chvilí po tom, co jsem identifikační číslo nadiktoval operátorce, se do vyděšeného ticha na druhé straně ozvalo další vyděšené polknutí.

„Jste si jistý, že teď je tam bezpečno?“ zeptala se nakonec.

Pro sichr jsem se rozhlédl.

„Úplně mrtvo,“ ujistil jsem ji.

„Jste zraněný?“

To si tedy vzpomněla brzy.

„Ano, tak sebou laskavě pohněte.“

V tomhle jsem lhát nemusel. Žebra jsem měl opravdu nejspíš zlomená a řez, který mi zdevastoval rukáv bundy, šel taky o něco hlouběji než jen do vepřové kůže.

„Pošlu vám zdravotníky a policii, aby to vyšetřila.“

„Pošlete i pohřebák. Raději víc než jeden.“

Možná jsem si to měl odpustit, ale nedokázal jsem si pomoci. Kromě toho mohla být na některé z mrtvých vypsána odměna. Třeba z toho něco kápne.

„Kolik je vlastně mrtvých?“ zeptala se opatrně.

„Asi všichni,“ povzdechl jsem si tiše.

„Co prosím?!“

Jéžíš, to je ale puntičkářka.

Zběžně jsem je přepočítal. Možná někdo zůstal v doupěti, ale jestli už touhle dobou nebyli v jiné městské čtvrti a pořád ještě nezrychlovali, pochyboval jsem, že se odváží vystrčit čumáky.

„Kromě pana Podroužka osm.“

„Vyčkejte do příjezdu!“ nařídila mi a ukončila hovor.

Fajn pokec.

Zase jsem si sedl a telefon zastrčil do kapsy. Byla zima, ve vzduchu jsem silně cítil kovový pach.

Došlo mi, že je to krev. Tak silně jsem ji ale nikdy předtím nevnímal. Ještě aby jo, bylo to tu jako na jatkách. Pach byl tak hutný, že jsem ho skoro mohl ochutnat na jazyku. Zvláštní, spíš než jako železo chutnal po mědi. Nebylo to nepříjemné.

A tak jsem čekal. Začínala mi být zima a neměl jsem do čeho píchnout. Vážně jsem si připadal jako Snake Plissken v *Útěku z New Yorku*. Myslím tu scénu, kdy nevěděl, jak dál, a v pusté ulici seděl na židli.

Tuhle noc mi byl čert dlužný. Ještě tu chytну vlka.

S trhnutím jsem zvedl hlavu. Nevím, jak dlouho jsem čekal, ale pomalu jsem začínal usínat. Musel jsem být opravdu unavený.

Pak mi došlo, co mě probudilo. Z obou stran uličky se blížila vozidla. Podle zvuku velká a silná.

Jako první se mi v zorném poli objevil zkosený čumák armádního pancéřáku Tatra Aurelius. Druhý vjel do uličky z opačné strany.

To mi připadalo poněkud přehnané. Tak moc nebezpečné to tu přece nebylo. Nebo snad jo?

Stroje otevřely průlezy pro pěchotu a z nich vyskákali vojáci v tmavě šedých mundúrech pro boj ve městě, neprůstřelných vestách a s plnou výzbrojí.

Jako dobře vyladěný stroj pokryli celou oblast.

Co to má být?! Čekal jsem policajty a záchranku, rozhodně ne armádu.

Zpoza prvního pancéřáku vyšel vycházkovým krokem další voják. Tenhle měl jen uniformu, lehčí neprůstřelnou vestu a přilbu. Kromě pistole nebyl viditelně ozbrojený. Strohé rysy v hranaté tváři, lehká nadváha. Bylo mi jasné, že jde o důstojníka.

Beze spěchu zamířil ke mně. Cestou si prohlížel bojiště. Možná se mi to jen zdálo, ale přišlo mi, že občas se mu rty zkrřivily spokojeným úsměvem.

Někteří z vojáků začali fotit místo činu, jako to dělají policajti. Fakt divný.

Důstojník se zastavil přede mnou a nehybně na mě shlížel tak dlouho, až jsem znervózněl a vstal.

„Jste zraněný?“

Moje tiché syknutí při vstávání mu neuniklo. Žebra se za tu dobu rozležela a došla k názoru, že takové hrubé zacházení si nedají líbit bez protestů.

„Ano. Řekl jsem to už operátorce.“

„Mohl jste lhát. Zdravotník!“ zavolal a dál si mě nevšímal.

Místo toho obcházel ležící těla a zevrubně si je prohlížel.

Jako mávnutím kouzelného proutku se u mě objevil jeden z vojáků.

„Kam jsi to koupil?“

„Žebra, asi zlomená, a řezná rána na levé paži.“

„Sundej si bundu. Potřebuješ pomoci?“

„Ne, v pohodě.“

Udělal jsem požadované. Bundu jsem hodil na zem. Mám tušáka, že ji budu muset odepsat. Kromě nekonfesní díry navíc se musela krev, kterou mi ji přelakovali, vsáknout hluboko do vepřovice.

Batoh, ve kterém měl polní lékárníčku, položil zdravotník na zem.

„Ukaž mi tu paži!“ rozkázal autoritativně.

„Myslím, že to není moc hluboké.“

„Už to nekrvácí,“ potvrdil během okamžiku. „Podle mě to ani není na šití. Každopádně to počká na později. Zatím ti to jen vydesinfikuju a zavážu, aby se ti tam nedostalo svinstvo.“

Obvaz kolem nadloktí mi utáhl rychle a s nepřehlédnutelnou praxí.

Tohle nebyli jen tak nějací vojáci. Vsadil bych se, že prošli skutečným bojem.

„Podívám se ti na ta žebra.“

Vyhrnul mi triko.

„Tady?“ zeptal se, když mi jemně prohmatával bok.

„Jau! Jo, přesně tam.“

„Jedno žebro zlomené, další zhmožděné. Stáhnu ti to.“

Kolem hrudi mi utáhl dlouhý pruh látky. Pěkně natěsno.

Sice jsem tuhle noc neplánoval žádné další skopičiny, při kterých by mi zlomené žebro mohlo propíchnout plíci, ale jeden nikdy neví.

Když byl hotový, sbalil lékárníčku a hodil si batoh na záda.

„To všechno ty?“ zeptal se ještě.

„Jo.“

„Pěkný.“

Všiml jsem si, že důstojník se na ohlídce zastavil u ječandiny mrtvoly. Bedlivě si ji prohlížel, stejně jako zakrvácenou kostku, která ležela opodál.

Sešpulil rty a bleskl pohledem mým směrem. Byl jako břitva.

Začínal jsem mít ošklivé podezření, že si přehrává, co se tu všechno stalo. A také to, že jeho rekonstrukce je zatraceně přesná.

Ke kápovi se dostal jako k poslednímu. Sledoval krvavou stopu, kterou po sobě podřadný terorista zanechal. U mrtvého si klekl, opřel se v bezpečné vzdálenosti od stop o ruku a ještě víc se sklonil. Usmál se a zavrtěl hlavou.

Zvedl se, oprášil si ruce a vydal se mým směrem. Postavil se mi tváří v tvář.

„Vím všechno potřebné,“ prohlásil, zatímco se mi díval do očí.

Nedokázal jsem z nich vůbec nic vyčíst.

„Sbalte to tady!“ zavelel.

„Rozkaz, pane!“

Vojáci vytáhli pytle na mrtvoly a jako dobře vyladěný stroj je naložili. Včetně pana Podroužka.

„Ve sklepe za támhle těmi dveřmi mají základnu. Třeba tam ještě někdo je,“ upozornil jsem důstojníka.

„Ti mě nezajímají. Teď vás, pane Záhorský, odvezeme na bezpečné místo.“

„Kam přesně?“

„Někam, kde si budeme moct v klidu promluvit. Něco pro vás mám.“

Tak nějak jsem tušil, že odměna, o které jsem uvažoval předtím, to nebude.

Ve velitelském pancéřáku pro mě měli volné místo. Přikširoval jsem se dobrovolně, nutit mě nemuseli. Přestože Tatra Aurelius byla docela jiná než staré BVP, kterých dokázala jedna fabie vyřadit z boje hned několik najednou, jistota je jistota.

Sedadlo bylo pohodlnější, než jsem čekal, ale jízdu bych si bez zlomených žeber užil mnohem víc. Nepomáhal tomu ani důstojník, který se posadil přímo proti mně a s mírným úšklebkem na rtech si mě měřil. Bylo jasné, že ví něco, co já ne, a až se to dozvím, líbit se mi to nebude. Hotové zosobnění škodolibosti.

Odpružení a odhlučnění prostoru osádky bylo tak dokonalé, že se vůbec nedalo odhadnout, kam jedeme ani jak rychle. Možná až někam za Prahu.

Jinak to byla dost nezáživná cesta. Lampasák mlčel, vojáci mlčeli, já mlčel. Mlčení spojuje. A občas pěkně sere.

Aspoň teda mě, protože jsem díky němu měl dost času na vymýšlení katastrofických scénářů.

Celá tahle záležitost byla zatraceně divná. Něco tu bylo strašně špatně, a jestli někdo skončí na vidlích, budu to nepochybně já.

Většinou mám výborný odhad, co se plynutí času týče, ale když aurelius konečně zastavil, vůbec jsem netušil, jak dlouho jsme jeli.

Průlez se otevřel a vojáci vylezli ven až nepřírozeně rychle. Zjevně měli nadřilováno.

Důstojník se bez většího spěchu odpoutal.

„Tak pojďte!“ plácl mě po rameni.

Zůstal jsem sedět. Byl jsem tak rozhozený, že jsem se nemohl rozhoupat k odchodu.

Bylo ale jasné, že kdybych tu osmrđoval dlouho, řidič mě vynese v zubech.

Povzdechl jsem si a stisknutím tlačítka otevřel zámek čtyřbodového pásu. Pár vteřin nato jsem už doskočil na betonový plac.

Rozhlédl jsem se, ale nic z toho, co jsem viděl, mi nepomohlo určit, kde se právě nacházím. O kus dál stál druhý pancéřák. Betonový plac byl obkroužený zcela anonymní zdí. Kromě zavřené železné brány a několika budov včetně garáží tu nebylo nic zajímavého. Tedy kromě zad posledních vojáků, která právě mizela ve dveřích největší budovy. Ta jediná měla dvě patra, ale jinak se jednalo o ten samý anonymní kvádr s malými čtvercovými okny a plochou střechou.

Důstojník mi zamával od menších dveří na boku budovy.

„Pohněte, Záhorský! Možná bude pršet,“ dodal poté, co zamžoural na oblohu.

„Podle meteorologů je pravděpodobnost deště malá, ale znáte to. Už jsme si párkrát naběhli. Těm pacholkům se nedá moc věřit.“

Dost možná měl pravdu. Temné mraky se zdály být nízko a obtěžkané vodou. Jen jsem přikývl.

„Jen dál, rovně chodbou,“ pobídl mě, zatímco mi přidržel dveře.

Vzhledem k situaci mi přišel až nepřírozeně zdvořilý.

Uvnitř to vypadalo jako v každé jiné administrativní budově. Holé stěny, zátěžový koberec, staré zářivkové osvětlení a sem tam nějaká ta skříňka. Než jsme došli na konec chodby, minuli jsme tiskárnu. Hned vedla stála skartovačka. To asi bude jedno z těch pracovišť, kde lejštro po přečtení hned skartujete.

Čím dál lepší. Občas totiž hned po výsledku skartujete vyslychaného.

Kancelář na konci chodby byla úplně obyčejná. Pokud člověk nepočítal velkoplošnou obrazovku na jedné ze stěn a nejnovější mac. Vojáci zřejmě mají rádi nakousnutá jablíčka.

Jinak toho v kanceláři kromě skříně, stolu a dvou kancelářských křesel moc nebylo. Jen neprůstřelně vyhlížející lednička v armádní zelené barvě, nejspíš poháněná vlastním reaktorem.

Důstojník si sundal přilbu a odložil ji na stůl. Prohrábl si krátké šedivé vlasy. Pak mi pokynul ke křeslu před stolem. Opatrně jsem si do něj sedl.

Neměl jsem strach, že z područek vyjedou pouta nebo něco takového. Jen mě utržené šrámy bolely čím dál víc.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se důstojník „Něco ostřejšího? Čistě z medicínálních důvodů. Při šoku to pomáhá.“

„Nejsem v šoku,“ upozornil jsem ho.

„Ne, to zřejmě opravdu nejste. Všechna čest.“

Uznale mi pokývl.

„Jste asi první člověk, kterého jsem kdy potkal, co ho první zabití nijak nezasáhlo. Zabíjení je pro vás stejně samozřejmé jako podání ruky.“

Po jeho slovech mi přejel mráz po zádech. Nevyslovil to jen tak, určitě tím něco zamýšlel. Jen jsem zatím nevěděl co.

„Dal bych si kafe,“ řekl jsem,

Tak trochu proto, abych odvedl hovor od nebezpečného tématu, a také jsem potřeboval akutní injekci kofeinu, abych přes nepohodlí v křesle neusnul. Padl na mě těžký útlum.

Důstojník se na mě pátravě zahleděl.

„Nu, mohl bych ho nechat donést, ale jestli se potřebujete probrat, mám tu něco lepšího. Ano, teď byste měl mít čistou hlavu.“

Došel k lednici a otevřel ji. Vnitřní osvětlení měla úplně normální. Moje podezření na nutnost použití nočního vidění se ukázalo jako liché.

Podal mi něco, co vypadalo jako trochu větší nápojová plechovka. Jen byla v khaki a nedala se zmáčknout. Nacházel se na ní jediný nápis a sice Blitzkrieg. Pak že vojáci nemají smysl pro humor.

Závěr plechovky byl jiný než ty, které jsem znal, ale rychle jsem si s ním poradil.

„Je znovu zavírací,“ upozornil mě na něco, co mi už došlo.

Nahlas jsem to raději nekomentoval a místo toho se napil.

Téměř okamžitě se mi z břicha do žil rozlilo cosi jako čistá energie. Svět se mi zaostřil před očima. Nebo se mi možná zaostřily oči. Mozek zcela určitě. Závity jako břitva.

„Co to proboha je?!“ vyhrkl jsem.

„Takový malý projekt rehydratace v první linii. Pochybuji, že se to někdy dostane do komerční sféry. A to máme ještě daleko onačejší věci.“

Pěkně samolibě se u toho culil.

„Kde to vůbec jsme?“ napadlo mě.

„V centru pro řízení zvláštních projektů.“

Čekal bych empíky, ale tohle rozhodně ne. Má paranoia poskakovala nahoru a dolů s velkou cedulí, kterou mě upozorňovala, že jestli odsud odejdu živý, bude to zázrak.

Poslal jsem ji do háje, protože jsem mezitím došel k tomu samému i bez její pomoci.

„Co tu vlastně dělám? Neměla by mě vyslýchat policie?“

Nikdy bych nevěřil, že to někdy budu považovat za tu lepší možnost.

„Kvůli tomuhle? Kdepak. Ten incident se nikdy nestal. Tým čističů mezitím zlikvidoval všechny stopy.“

„Ale co chudák pan Podroužek?“

„Dostane se mu pohřbu se všemi poctami a salvou cvakání krimpovacími kleštěmi. Dostane i vyznamenání za hrdinství ve službě. Jestli tedy něco takového mají,“ pokrčil rameny.

„Děláte si srandu?“ zeptal jsem se s podezřením.

„Tak trochu. Měl rodinu?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Byl sám od té doby, co mu umřela žena.“

„Výborně, tím je to jednodušší.“

Posadil se do křesla naproti mně a podíval se na mě přes sepjaté prsty. Takové věci dělají jen patricij Ankh-Morporku, pan Burns a bondovští padouši. Vlastně počkat... vzpomněl jsem si na svou středoškolskou učitelku matematiky. Brrr!

Aspoň jsem se ho nemusel ptát na jméno. Na stole měl jmenovku. Stálo na ní plk. Hruška.

Pohodlně se opřel v křesle a upřel na mě tak vychcaný pohled, že u mentálního pisoáru musel strávit přinejmenším hodinu.

„Když v nouzovém hovoru vyplavalo vaše jméno, Záhorský, hned nám váš případ předali k řešení. Integrace pro jednu zafungovala, jak měla. Zatím o tom nemluvte, ale blíží se sloučení armády a policie,“ zašklebil se vesele.

Jistý smysl to dávalo. Před časem veliteli štábu definitivně jeblo v kouli, prohlásil, že vojáci se nezodpovídají politikům, ale pouze své vlasti, a sám sebe povýšil v poli na maršála. Pak se pokusil o takový malý převrat.

Ke své smůle zapomněl na dvě důležité věci. Jednak ho nenapadlo, že spousta jeho podřízených nemusí mít v palici tak důkladně vymleto jako on, a potom také, že policie je v daleko bojeschopnějším stavu nežli armáda. Především co se boje ve městě týče.

Navíc lidé na vojáky pohlíželi spíš jako na zájmovou partičku, která si hraje s high-tech hračkami, zatímco v zákopech to nakonec stejně odserou oni.

Se samotným velitelem se vypořádali kreativně a tak nějak po česku. Poté co dostal deku, chinin a takový klystýr, že volal všechny svaté, byl jmenován zvláštním vyslancem a poslán do Papui Nové Guineji sjednat spolupráci mezi armádami obou zemí.

Úkolu se zhostil se ctí, bez ohledu na překážky, včetně té, že Papua Nová Guinea nemá armádu. U místních byl přesto velmi

oblíbený. Žrali ho dokonce natolik, že z něj zbyly jen dočista obrané kosti.

Armáda se v rámci nutnosti začala měnit, a to ještě víc, než jsem tušil. Ostatně v sousedním Německu se podle všeho schylovalo k občanské válce. Bylo zřejmě jen otázkou času, než místní muslimská většina vyhlásí chalífát. Pak se toho změní ještě víc, a nejen v armádě. Nakonec ještě budeme stavět domobranu.

Trochu zvláštní mi ale přišlo, proč mi to vlastně prozrazuje. Informace byla tak dobře utajená, že ji zatím nevynesli ani novináři.

Něco mi říkalo, že se mi chystá dát nabídku, která se neodmítá.

„Tak co s vámi?“ nadhodil po chvíli.

Neodpovídal jsem, bylo jasné, že to byla řečnická otázka a že je už dávno rozhodnuto.

„Ve státní správě se objevila nová pozice a vy mi vycházíte jako ideální kandidát.“

„Ale já jsem sotva začal studovat,“ zkusil jsem zaprotестovat.

„Nejspíš by se dalo zařídit, abyste mohl ve studiu pokračovat. Pokud sám prokážete vstřícnost. Podrbejte nám záda a my je porbeme vám.“

No, jen aby se mnou nevydrbali úplně.

„Co je to za pozici?“ zeptal jsem se,

„Vládní zabiják.“

Zakuckal jsem se slinou.

„Cože?!“

„Vládní zabiják,“ zopakoval klidně. „Netvařte se tak překvapeně. Víte, že máme i vládní údržbáře, vládního kadeřníka, a dokonce vládního malíře?“

Zkoprněle jsem zavrtěl hlavou.

„Na některé věci je lepší mít vlastní lidi než je zkoušet out-sourcovat. S tím jsou většinou jen problémy. Tohle je právě takový případ. Popravdě se divím, že je to nenapadlo už dřív.“

Ať už jsem čekal cokoliv, tohle ne.

„Proč zrovna já?“

Jiná otázka mě v tu chvíli nenapadla.

„Slyšel jste někdy o projektu Kovadlina?“

„Ne.“

Plukovník se na mě mazaně zašklebil.

„Vážně? Účastnil jste se ho od osmi let, a pokud se nemýlím, skončil jste v šestnácti na pozici praktikanta.“

Jestli dneska vyjdu ze šoku, bude to zázrak.

„To jako myslíte tábory pod Volarezou?!“

Plukovník mi krátce zatleskal.

„Výtečně, docvaklo vám to opravdu rychle. Víme, že jste chytrý. Máme vaše IQ testy ze střední školy.“

Tak tohle mě pěkně nadzvedlo.

„Ty snad měly být přísně důvěrné!“

Zamával rukou, jako by odháněl dotěrný hmyz.

„Jistěže, máme i zprávu psychologa kvůli řidičáku, lékařské záznamy, všechno.“

Já se snad poseru.

„Ale zpátky k věci, opravdu vám na těch táborech nebylo něco divného? Třeba že na vás vedoucí provádějí zátěžové testy, zkoušejí váš přístup k řešení problémů, týmovou práci a základy přežití?“

„Ale o tom jsou snad všechny tábory, ne?“ ohradil jsem se.

„Do kolika z nich jezdí nákladáky plné zbraní a děti se učí rozborku a sborku?“

„Vždyť to přece bylo pod vojáky!“

Můj hostitel se pohodlně opřel v křesle.

„Ano, vlastně to bylo docela nenápadné. Na tento projekt jsme mohli být hrdí. Přes jeho smíšené výsledky. V zásadě šlo o to najít talentované jedince, které jsme později mohli pod vhodnou záminkou rekrutovat. Tak jako právě teď vás.“

„Kolik nás bylo?“

„Devět.“

Jen devět ze všech dětí? Možná jsem chtěl být výjimečný, ale až takhle jsem si to nepředstavoval.

„Co ostatní?“

Přišlo mi, že se maličko zachmuřil.

„Někteří jsou mrtví, jiní ve vězení a další v ústavech. Hledali jsme specifické vlastnosti. Řekněme... nastavení myšlení. Dobře, nebudu vám mazat med kolem pusy, hledali jsme sociopatické rysy osobnosti. To má své výhody, ale i nevýhody. Někteří například vyhledávají extrémní riziko. Vy tím vším proplouváte nejlíp, a právě proto teď sedíte v tomhle křesle.“

„Super, jsem fakt šťastnej,“ zabrblal jsem.

Povzdechl si.

„Nevím, co si stěžujete. Je to zajímavé místo. Plat je sice tabulkový, ale pořád hodně slušný, a nejen to, dostanete i náhrady. Odchod do penze nejpozději v padesáti – pokud se jí dožijete, pochopitelně – a dostanete i výsluhy příslušející vyššímu důstojníkovi. Podle kvality výkonu profese. Formálně budete spadat pod úřad vlády, ale vašeho řídicího důstojníka jmenuje armáda nebo policie. Zanedlouho to už stejně bude jedno.“

Odmlčel se.

„Kromě toho dostanete ten nejlepší výcvik, posléze také krycí identity a takové hračky, jaké si ani neumíte představit.“

„To sotva, mám velkou představivost,“ odpálkoval jsem ho. Klasika, co nezklame.

„Výborně, takže jsme dohodnuti,“ zamnul si plukovník Hruška spokojeně ruce.

„Počkejte! Jak jste přišel na to, že chci jako povolání zabíjet lidi?“

Zase ten hovnožroutský úsměv.

„Nezapomínejte, že jsem na vlastní oči viděl ten váš maličký masakr.“

„To byla sebeobrana.“

„Vážně? Zabití utíkající holky se jako sebeobrana nepočítá ani v rámci současných volných měřítek. A co Alexandr Halekal?“

„Kdo?“

„Ten jejich vůdce. Řekněte, prosil o milost, když se plazil pryč a zanechával za sebou krvavou stopu? To, že se jednalo o hledaného teroristu, na tom nic nemění.“

„Nevím,“ připustil jsem.

Past definitivně zaklapla, ale stejně jsem se ještě zeptal.

„A kdybych přece odmítl?“

„Pak bychom museli všechno, co víme, předat státnímu návladnímu. Přinejlepším byste skončil se sledovačem na kotníku a domácím vězením. Nejspíš doživotním. A to jen v případě, že byste držel jazyk za zuby. Vy jste totiž, Ctirade, mimořádně nebezpečný člověk.“

Rezignovaně jsem se sesunul v křesle.

„Nemám na vybranou, že?“

„Vlastně ne,“ přikývl. „Takže jsme dohodnuti. Stačí podepsat papíry, ať to máme z krku. Pustíme se do toho co nejdříve.“

Zjistil jsem, že plukovník je rázný chlapík. Jak řekl, tak i učinil.

1.

Rok 2017, kdesi poblíž česko-polské hranice

Zakopl o kořen a skutálel se do mělké prohlubně plné hrubého písku, o který si odřel dlaň. Se zasténáním se zvedl do sedu a přitáhl si nohy k sobě.

Verdammter Wald!

Byla mu zima, mokré oblečení se mu lepilo na tělo. Stromy všude okolo jako by se k němu v šeru soumraku výhruzně nakláněly.

Neměl tušení, kde je a kudy se vydat dál. To se při bezhlavém útěku stává.

Nejraději by zůstal sedět. Přinejmenším do svítání, přestože v noci bude pořádná zima, jenže dobře věděl, že musí pokračovat.

Sáhl si na pravý kotník. Byl tak oteklý, že se velikostí blížil grapefruitu. Každé došlápnutí příšerně bolelo. Kdyby nebyl zvyklý chodit po horách nebo měl nadváhu, byl by úplně vyřízený.

Při doteku tiše zaskučel. Možná byl zlomený, ne jenom zvrtnutý.

Scheiße!

Ovládl se natolik, aby neklel nahlas. Mohli by ho slyšet.

Proč se nechal zatahnout na tohle bohem zapomenuté místo?

Přijel do Česka na prázdniny, protože slychal, že Češi jsou povahou Bavorákům nejbliž. Rozhodně blíže než Prusové ze severu.

Ukázalo se, že ti, kteří to tvrdili, měli pravdu. Dobré jídlo, ještě lepší pivo a milí lidé. Stačilo pochválit zmíněné pivo a zamávat bankovní kartou. To pak i ti starší rychle zapomínali na události druhé světové války.

O mladých ani nemluvě. Ti byli internacionální sami od sebe. Jen musel mluvit spíš anglicky.

Taky se seznámil s Hjalmarem a Ingou. Společně se švédským párem se mu cestovalo ještě lépe. Zvlášť když si s ním Inga občas stříhla bokovku.

Na druhou stranu to byl jejich nápad zajet právě sem. Prý nedotčená příroda.

Dobrá, na tomhle možná něco bylo. Příroda okolo vypadala dostatečně nedotčená, aby se v ní dokonale ztratil.

Co se jeho týkalo, řekl by, že to těm dvěma taky nakonec došlo.

Když se mu k nohám přikutálela Hjalmarova hlava, neměla příliš pozitivní výraz. Ani Inga nekřičela štěstím, zatímco se ozývaly ty otřesné zvuky. Jako když trháte látku. Krev stříkala až na jeho boty.

Utíkal bez zaváhání a bez ohlížení. Aspoň zpočátku. Když to zkusil později, zvrtil si kotník.

Šířící se tmou se ozvalo hlasité čenichání.

Vyskočil na nohy a málem zařval bolestí. Pořád je má v patách!

Další začenichání. Tohle ale přicházelo zespoda. Po písku se pohybovala jakási půlkulatá houba. Ježek, vždyť je to jenom blbý ježek.

Stejně ale bude muset jít. Než padne úplná tma, potřebuje se dostat co nejdál. O baterku přišel společně s batohem.

Vytáhl mobil. Baterie zatím držela. Prstem zaťukal na obrazovku pokrytou pavučinou prasklin. Ikonka nahoře pořád ukazovala, že tu není signál. Tohle místo vážně někdo proklel.

Byl sice zkušený turista, ale ne – jak to jen ti Australané říkají – bushman. Navíc poučky, které si pamatoval, nezabíraly. Kdyby měl věřit mechu a lišejníku na kmenech stromů, tak se sever nacházel všude.

První krok byl nejtěžší. Nebo si to alespoň myslel. Po sto metrech změnil názor. Kotník byl nejspíš vážně zlomený. Nezastavilo ho to. Nechtěl umřít, obzvláště ne takhle.

Na malé mýtině spatřil hvězdy. Zůstal stát a díval se nahoru, pak se mu začala točit hlava. Uvědomil si, že zatímco bezcílně bloudil lesem, padla noc.

Ještě jednou zvedl hlavu. Táhle je přece *Der Nordstern* – Polárka. Podle ní najde sever.

Znovu vykročil a tentokrát věděl, že jde správným směrem. Překročí hranici do Polska. Poláci sice Němce nemusí, ale je rozdíl mezi tím, když vás cupuje pohraniční stráž při výslechu, a když vás někdo rozcupuje doopravdy.

Alespoň si teď byl skoro jistý, že ho nepronásledují. Jinak by ho už měli. Jen netušil, jak daleko bude muset jít.

Po nějaké době vyšel z bludiště mezi kmeny stromů a keři. Připadalo mu, že pochroumanou nohu už přece jen rozchodil. Ušel pár dalších kroků a zapadl do mokřadu.

Bahna bylo sotva nad pohorky, ale vody skoro po pás. Navíc byla tak ledová, že se roztřásl a zajektl zuby.

Mohl se vrátit, o kus dál však viděl ve tmě další stromy. Musí přece na sever. K hranici. Do bezpečí.

Se sténáním přebrodil možná deset metrů a voda začala klesat. Mokřad byl nejspíš jen součástí potoka. Až teď si uvědomil, že voda kolem něj proudí.

Zatímco vystupoval na břeh, uslyšel blížící se zvuk. Byl mu povědomý.

Vždyť je to motor auta!

Za okamžik uviděl světla. Lesem na této straně mokřadu vedla cesta, po níž se blížil tmavý pick-up. Na boku měl nápis a logo. Nejspíš skutečně patřil pohraničníkům.

Ich habe es geschafft!

Vytáhl mobil a zapnul na něm svítilnu. Teď už si mohl dovolit plýtvat baterií. Hlavně když si ho zachránci všimnou.

Mával rukou jako na koncertu, ale auto pokračovalo dál. Oni ho tu snad nechají!

Už se zdálo, že ho vůz mine, když vtom vzplála červená brzdových světel a auto zastavilo.

Ozvalo se cvaknutí dveří. Jak daleko to mohlo být? Patnáct metrů? Dvacet? Nedokázal to odhadnout. Tma dokonale halila i pohraničníky, kteří z vozu vystoupili.

„*Hilfe, Ich habe mich verlaufen!*“ zvolal nejsilněji, jak mohl.

Možná měl křičet anglicky, ale v rozrušení si nemohl vybavit slova.

Uslyšel hlasy. Podle šišlání poznal polštinu. Najednou se na korbě pick-upu rozsvítil výkonný reflektor. Kužel světla si ho během okamžiku našel a oslnil ho.

Rukama si zakryl oči. Mobil mu upadl a šplouchl do vody.

„*Sprechen Sie Deutsch?*“

Uslyšel další, tentokrát tišší zacvakání. Nebylo mu povědomé, ale znělo nebezpečně.

Něco ho udeřilo do hrudi. Jednou, dvakrát, třikrát.

Uvědomil si, že padá po zádech a že společně s údery slyšel vystřely jako v akčním filmu.

Bolest přišla až potom, ale trvala jen krátce.